

DIRECTOR: Preot V. Chindriș
Redacția și Adm. Cluj, Str. Chintăului 51 — Tel. 30-65

ABONAMENT anual 100 Lei — împreună cu „Vieța Cooperativă“ 125 Lei
— pentru instituții și autorități 300 Lei — abonament de sprijin 500 Lei

Inregistrată la Tribunalul Cluj sub No. 85
în registrul special al publicațiilor periodice

Putere de sus

În drumul vieții, suntem ca pe un câmp de bătaie, unde o mulțime de dușmani, văzuți și nevăzuți, ne amenință și ne pândesc pentru a ne ruina, încetul cu încetul, credința noastră creștinească.

Acești dușmani sunt în noi înșine. O luptă crâncenă se dă între trup și suflet. Dorințele se pun în calea datoriilor, plăcerile trecătoare tind a coplesi făgăduințele vieții veșnice.

Pentru ca să nu fim biruiți de acești dușmani și ca să putem lupta cu ei, ne trebuie *putere* și aceasta numai de sus o putem primi.

După înălțarea Domnului la cer, apostolii au fost fricoși. Au stat zăvorâți în casă, de frica iudeilor. Însă în slăbiciunea lor au petrecut zilele în post și rugăciune, cerând lui Isus ca să le trimită *putere de sus*; așa după cum lea făgăduit.

A zecea zi după înălțarea la cer, Spiritul Sfânt, în limbi de foc s'a pogorât peste ei, dându-le lor *putere*. Și din fricoși cum erau înainte, a făcut luptători dârzi, pentru propovăduirea învățăturilor Domnului.

Această *putere de sus* — Spiritul Sfânt — a întărit sufletele lor, pentru a putea sta neclintii în credință, atunci când temnițele s'au căscat ca să-i înghită, când hula, ispitele și chinurile sa'u abătut peste ei.

Le-a dat lor *putere de-a face minuni*. Le-a deschis larg înțelepciunea, făcând ca învățăturile Domnului — prin ei — să prindă rădăcini adânci în ogoarele sufletelor. Inzeuați cu această *putere* au străbătut toate căile, fră a fi biruiți de greutățile întâmpinate în drumul vieții lor.

În această zi de Rusalii, care este sărbătoarea pogorării Spiritului Sfânt, în necazurile noastre să ne îndreptăm sufletul spre Domnul, și să-i cerem cu umilință a ne trimite *Putere de sus*.

G. BOTARLĂ

Impărate Ceresc

Impărate ceresc, Mângăitorule, Spirite al adevărului, carele pre-tutindenea ești, și toate le plinești, vîstieria bunătăților și dătătorule de viață, vino și te așează întru noi, și ne curățește de toată spurcăciunea, și mântuiește, Bunule, sufletele noastre.

Spiritul sfânt e lumină, și viață, și izvor viu înțeleghător; Spiritul înțelepciunii, Spiritul înțelegerii, bun, drept, înțeleghător, stăpânitor, curățător de păcate; Dumnezeu, și îndumnezeitor; foc din foc purcător, grăitor, lucrător, carele împarte darurile; prin carele profesii toți, și Apostolii lui Dumnezeu, împreună cu Martirii, s'au încununat; străină auzire, străină vedere, foc împărțindu-se, spre darea de daruri.

(din pentecostar)

Izvor de apă vie

Din negura vremurilor îndepărtate, se desprinde un chip sfânt, cu înfățișare blândă cu privirea senină și cu un zâmbet ceresc. E Isus, Regele Regilor și Domn al Domnilor. Ca mînat de o tainică putere, se apropie spre noi, cu pași domoli, cu mâinile întinse în semn de binecuvîntare și ne strigă: „De-i este cuiva sete să vină la mine și să bea, iar celce va crede în mine râuri de apă vie vor curge din inima lui.”

Isus este izvorul sfânt, izvorul nesecat, din care curge din belșug apa de viață datătoare: Spiritul Sfânt.

Toți aceia cari suntem setoși după adevăr să mergem la acest izvor minunat, să ne stămpărăm setea sufletească. Să rupem lanțul păcatului care este piedeca revărsării în suflet, a harului dumnezeesc.

Cu credință, să alergăm la Mântuitorul nostru și să-L rugăm să prefacă inima noastră în lăcaș al Spiritului Sfânt, acel dar dumnezeesc, care ne va sădi în suflet, pace sfântă, iubire nemărginită și credință nestrămutată în viața de veci.

Să pășim deci cu încredere pe urmele Mântuitorului, chiar dacă întâmpinăm greutăți, căci este singura cale care duce la cer.

C. A.

Spre împrăștierea fărădelegilor

Deschizând orice carte de istorie, numaidecât aflăm că popoarele, toate popoarele s'au ruinat și s'au prăbușit atunci, când pe ele a pus stăpânire luxul, adică râvna cea nemăsurată după podoabe, după aurării și argintării, ca și după pietrele prețioase. Așa s'a întâmplat cu poporul evreu, care a propășit în *putere* și în *fericire*, numai până în clipa, când ridicându-și

regi în locul preoților, — s'a lăsat să fie biruit de o nestinsă râvnă după sclipitoarele și deșartele podoabe. Și nu întraltfel s'a întâmplat cu Babilonienii, cu Egiptenii, cu Grecii cu Romanii, precum și cu toate popoarele.

Căci neîndoios este, că două mari rele țâșnesc din această nesocotită pornire. Mai întâi, neîndoios este că spre a dobândi

banii neapărat trebuincioși pentru a face lux, — cei mai puternici și mai dibaci dintre oameni s'au simțit îmboldiți să împileze și să jefuiască pe cei mai slabi și nepricepuți. Drept aceea, la temelia luxului, — stau îndeobște nedreptatea și răpirea. În deosebi de aceasta, — este știut că bogăția, fără de care luxul nu s'ar putea răsfața prin poftele pe care ea le stârnește și prin mulțimea stricăcioaselor plăceri, pe care, le pune omului la îndemână, îi înfășură într-o groasă rugină mintea, îi

Roma salvată

Roma, orașul care timp de veacuri a fost focarul culturii sudeuropene, era adesea bătut de malarie. Mai ales în veacul al 15-lea al 16-lea și al 17-lea — ciuma, frigurile și influența au pustit Roma, iar foametea a făcut ravagii. Ignatius de Layola, Camillo de Lellis, Iosif Calasanzio, — protagoniștii contra reformei și partizanii lor au făcut mult pentru stăvilirea prăpădului.

Din cauza apropierii mlăștinilor pontice, frigurile au fost din antichitate cea mai temută boală la Roma. În vremurile acelea se considera că apa, mlăștinile și condițiile atmosferice ar fi cauzele febrei. De aci numele de malarie, dela „mala aria“ (aer rău).

Grație introducerii scoarței de chinină în Europa, Campania Romană a fost salvată dela o peire totală inevitabilă. Dacă efectul prafului scoarței de chinină n'ar fi fost cunoscut la timp în Europa, întregul ținut din jurul Romei s'ar fi transformat într'un pustiu, ca cel din Africa Centrală.

Azi o mare parte din Campania Romană e valorificată prin agricultură, căci ea este terțilă și se văd în mijlocul ruinelor vechei culturi apărând orașe, fabrici și întreprinderi înfloritoare.

Trebue să ne pătrundem de adevărul că această reconstruire n'a fost posibilă decât prin medicamentul preparat din scoarța de chinină, care și azi e considerată în întreaga lume ca cel mai bun tratament contra malariei.

Ca profilaxie, *Comisiunea antimalarică a Ligii Națiunilor*, recomandă o doză zilnică de 0,4 grame de chinină în tot timpul sezonului de malarie, iar ca tratament — o doză zilnică de 1-1, 28 grame timp de 5-7 zile.

Domnilor dela „Amerikay Magyar Nepszava“

Săptămâna trecută, modest, însă pătrunsă de pietate „*Vieța Creștină*“ a închinat o parte din coloanele ei, memoriei aceluia care a fost Octavian Goga.

Intâmplarea a făcut însă, că în ziua când am citit cele câteva rânduri din „*Vieța Creștină*“, să-mi cadă în mână o bucată dintr'o gazetă intitulată „*Amerikay Magyar Nepszava*“ din 10 Maiu 1938, scrisă în limba maghiară în New-York (Statele Unite). Citind articolul din „*Vieța Creștină*“ semnat de părintele Domșa, articol din care transpira liniște și pace, ca și când acel ce a scris acele rânduri s'ar fi ferit să miște, prin cuvintele sale un fir de țărână de pe mormântul poetului durerilor și credințelor noastre, am zis în adâncul sfluetului meu, un „*Odihnească în pace*“.

Ce deosebire între cele din „*Vieța Creștină*“ și articolul din gazeta mai sus amintită.

Nu voi traduce în întregime articolul din „*Amerikay Magyar Nepszava*“ căci ar murdări coloanele acestei gazete. Mă voiu mărgini doar în a traduce ultimele două propozițiuni.

Traducerea: „Și-a tras originea (O. Goga) din părinți *Valahi din Ardeal* etc.

Apoi, a adus mai mari servicii României prin *traducerea în românește a poeziilor poetilor maghiari*, decât prin politica sa dubioasă.

Până azi când ne-o spun domni de la „*Am. Magyar Nepszava*“ n'am mai auzit năzbâții de astea.

Poeziile lui Goga sunt traduse din ungurește? Care o fi poetul — geniu — maghiar din care a tradus Goga „*Apostolul*“ „*Oitul*“ „*Noi*“ „*Clăcașii*“ etc?

A fost dubioasă lupta politică dusă de O. Goga pentru realizarea idealului național? poate pentru domniile voastre!

Ei aflați domnilor de la „*Amerikay Magyar Nepszava*“ că noi cunoaștem puțin și poe-

ziile lui Goga și „*Tragedia Omului*“ și poeziile lui Petöfi.

Nu știu dacă vă găsiți în aceeași fericită situație. În orice caz, vă recomandăm să mai citiți puțin biografia lui Octavian Goga din „*Révay Nagy Lexikona*“ vol. 8, și vă veți convinge de micile inexactități pe care le afirmați.

GUTEANU MARIUS

Răspuns potrivit

Când s'a dus dus Horea la Viena ca să ceară dreptate și să spună împăratului toate suferințele ardelenilor, un general care era în cabinetul împăratului îl întrebă:

— Spui că ești român? În ce parte a lumii trăesc Românii ăia?

— În Transilvania, Excelență

— Acolo unde oameni mănâncă numai carne de măgar? Horea se aprinse, iar împăratul care era de față zâmbi.

— Da excelență de acolo sunt. Dar de unde știi lucrul pe care l'ai spus?

— Il știu pentru că am fost și eu odată prin Transilvania.

— Mare lucru! Mă mir cum de nu te-au mâncat Românii ăia!

Generalul s'a roșit, iar împăratul a râs cu hohot.

ÎN DRUMUL VIETII

Dacă vrei să spui adevărul și să faci bine să te pregătești de suferință.

*

Numai un om rău crescut și cu un caracter mizerabil este lingușitor și cuviincios cu cei mari, iar cu cei mici, obraznic, mândru și arogant.

*

Copiii, nu se cresc cu făgăduieli și cu amenințări.

*

Pe omul deștept îl cunoști după vorbe, pe cel bun după fapte.

PENTRU INIMA COPIILOR

Fiți ascultători

Ce bine îmi pare că a sosit iar Dumineca, și pot să stau iarăși cu voi de vorbă, dragi copilași.

În tot timpul acestei săptămâni, m'am gândit cu drag la voi. Cred că ați citit istorioarele pe care le-am povestit în gazetă și v'a plăcut?

Astăzi am să vă spun alta, s'o citiți cu luare aminte și să fiți buni și atunci am să vă mai spun și altele,

Ascultați!

Pe lângă un oraș îndepărtat trecea un râu mare pe care umblau vapoare. Peste acest râu era un pod peste care trecea calea ferată. Acest pod era astfel construit încât se putea ridica atunci când treceau vapoarele și iarăși era lăsat în jos atunci când trebuia să treacă trenul. Un om făcea aceasta slujbă.

Într'o zi primi o telegramă dela stăpânii săi, ca să nu ridice podul căci la ora 10 va veni un tren cu excursioniști. Însă trenul avu puțină întârziere. Călătorii de pe vapoare care au sosit și nu puteau trece de pod, l'au rugat ca să ridice podul. El văzând că trenul tot nu mai vine a ascultat de călătorii de pe vapoare și a ridicat podul. Însă, vapoarele n'au apucat a trece și trenul a venit cu mare iuțală și lovindu-se de podul ridicat, o mulțime dintre călători au murit iar o parte s'au schilodit.

Omul de serviciu a fost dat afară și judecat la muncă silnică pe vieță, pentru neascultarea lui.

Dragi copilași, fiți ascultători de mai mari voștri, de părinți, de învățătorii voștri căci atunci nimic nu vi se va întâmpla.

Și mai ales ascultați de chemarea Domnului. Urmați căile Lui, nu lăsați să vă amăgească cele rele și atunci veți fi cu adevărat fericiți.

M. Moțu

bolnăvește și îi dărapănă trupul și îi moleșește întreaga-i făptură. Drept aceea, se poate spune, că mai ales luxul și bogăția sapă groapă adâncă popoarelor. Căci, precum muștele în miere, tot astfel și popoarele se încarcă în dulceața vieții dusă în bogăție, în desfătare și în lux.

Și atunci, ce e de făcut? Să stea omenirea pe loc? Să nu se mai dea pas meșteșugurilor făuritoare de lucruri, așa zise prețioase? Să se întorcă omul iarăși la traiul cel atât de necioplit al celor de acum câteva mii de ani?

Nu,— bineînțeles că nu.

Negreșit ca răspunzând astfel, eu nu pierd din vedere că omul, pentru a trăi, nu ar avea neapărată nevoie să-și îngrămădească în casă, pe trupul și în jurul său numai podoabe și lucruri cu anevoință aduse la picioarele lui și făurite. Sunt din mila lui Dumnezeu pe pământ și în văzduh răspândite o sumedenie de frumuseți, cu cari ochiul omului din belșug s'ar putea răsfăța și sătura. Așa de pildă, noi pentru a ne desfăta sufletul, n'am avea decât să ne plimbăm privirea pe bolta cea

minunată a cerului, unde noaptea ca'n povești strălucește luna împresurată de sumedenia de stele, iar ziua, soarele dela răsăritul și până la apusul său ne pune la îndemână cele mai încântătoare priveliști. Și tot astfel pe pământ sunt vrednice să ne uimească: ogoarele cele împodobite cu felurite semănături, pajștele cele smălțuite cu mii de flori, pădurile cele adăpost toare de frumuseți și primăvara și vara, și toamna și chiar iarna.

Ne stau așa dar veșnic și pretutindeni la îndemână mi-

nunții și frumuseți, cu cari foarte ușor ne-am putea încânta și sufletul și ochiul.

Dar omenirea, cu cât trece vremea, cu atât mai mult vrea să se încante cu alte podoabe, de cât cu acelea ieșite deadreptul din mâna lui Dumnezeu. Drept aceea, Biserica creștină, ținând seama de această nelipsită și adânc înrădăcinată râvnă a omului,— i a saturat-o, altoindu-i în suflet imboldul de a-și înălța case de rugăciune care mai de cari mai înfrumusețate și mai încărcate cu aurării, argintării și pietre prețio-

8.

12 ani în ghiarele adventismului

de IOAN FLOREA
fost misionar adventistEllen Gould Harmon White
predică credința adventismului în Decembrie 1844

Femeile să tacă în biserică (II Corinteni 14,34-35)

Unul din cele mai serioase avertismente adresate femeilor îndeosebi este dat de Dumnezeu prin sfântul apostol Pavel, care spune în lumina cea mai clară astfel: *Femeile să tacă în biserică; căci nu li se îngăduie să vorbească, ci să fie supuse după cum zice legea, iar dacă voește să întrebe ceva întreba acasă pe bărbații lor; pentru că urât este pentru femeie să vorbească în biserică* (Corinteni 14, 34-35)

Aici voi descrie despre îndrăzneala unei femei, care a trecut cu totul peste drepturile ce i le-a dat Dumnezeu. Aceasta este E.G. White, cea mai mare prorociță a adventiștilor. Iată cu ce sumeție vorbește această servă a diavolului.

„M'am născut le 26 Noemvrie 1827, în Gorham Maine, U. S. A.

„La unsprezece ani eu — zice E. G. White — fusei convertită, iar la doisprezece ani, fusei botezată și devenii o membră a comunității metodi-te [o sectă]. In a treisprezecelea an al vârstei mele luai parte la a doua serie de prelegeri, pe cari fratele Miller le ținea în Portland Maine [Experiențe și viziuni pag. 7].

„In anul 1842 vizitam neîntrerupt conferințele asupra celei de a doua veniri a lui Hristos, în Portland Maine. Dela această dată și până la Decemvrie 1844, bucuria, lucrul, și decepțiile mele, fură asemenea cu ale fubiților mei prieteni adventiști (Idem 7-8 III).

„Nu mult după trecerea timpului în anul 1844 îmi fu dată prima viziune“ (Mărturii pentru comunitate de E. G. White, București 1924, pag. 3 II). La două luni după trecerea timpului, — zice adventiștii — sora Ellen G. White, când era abia de 17 [săptesprezece] ani, a primit descoperiri dela Domnul“ [Entst. u. Fortsha pag. 88 publ. în Lecțiuni pentru școala de sabat, București, 22 Septemvrie 1934, pag. 32; Experiențe și viziuni pag. 13 I]. Timpul fix de așteptare a Domnului Hristos despre care e vorba aici, este 22 Octomvrie 1844, iar „la două luni după trecerea timpului e luna Decemvrie 1844. [Exp. pag. 8]

„Eu — E. G. White — văzui un înger care zbură repede asupra mea și care mă luă dela pământ și mă purta către cetatea cea sfântă. Fui răpită dela pământ și luată în mărirea lui Dumnezeu. In cetate [cetatea din cer] văzui un templu [biserică] în care trebuia să trec mai întâi printr'o poartă, înainte de a

ajunge la prima perdea. Aceasta fu ridicată și eu intrai în Sfânta... Eu văzui un tron pe care ședea Tatăl și Fiul. Eu priveam înfățișarea lui Isus și admiram chipul Său sublim. Chipul Tatălui nu-l puteam vedea, căci un nor de lumină strălucitoare îl acoperea. Eu întrebai pe Isus, dacă cumva Tatăl Său are un chip după cum El însuși are. El zise că așa este, dar că eu nu-l voiu putea vedea, căci dacă ași vedea mărirea persoanei Sale, va trebui să mor.

După ce privii mărirea sfintei, Isus luă a doua perdea și intrai în Sfânta Sfintelor. [Idem pag. 15 și 29 I.] Cineva sta alături de mine și zise: „Dumnezeu te-a ridicat și ți-a dat cuvinte, spre a le vorbi către popor și de a mișca [cuceri] inimile, cum niciunui alt om nu i s'a dat. Imi fu arătat că datoria mea este, de a merge și vesti și altora, cece Dumnezeu mi-a descoperit“ [Mărturii ptu com de E. G. White, p. 12 și 3] Iată cu ce trufie vorbește E. G.

White despre sine. Zice că a fost răpită în Sfânta Sfintelor din cer. Acolo a văzut pe Tatăl și pe Fiul șezând pe tron și că a vorbit cu ea. Pocății zice că nu cred decât în Biblie. Dar unde este scris în sf. Scriptură că această femeie a fost sau că va fi răpită în cer? Că este chemată, aleasă și trimisă de Dumnezeu ca să predice cele auzite acolo? Nicăiri!

Sf. Scriptură spune despre sf. apostol Pavel, că *„acesta imi este vas ales, a fost răpit până în al treilea cer în raiu și a auzit cuvinte asounse cari nu este lertat omulul ale grăi* Faptele 9,15 și II Cor, 12), cece a văzut și auzit ac lo sf. Pavel. E. G. White n'a fost ridicată în sfatul lui Dumnezeu din cer și totuși îndrăznește a grăi minciuni, cu cari a dus și duce în eroare atâta lume compătimitoare.

Intr'adevăr în fața Creștinismului și a Statelor stă o hidră înspăimântătoare, care și-a ridicat capu ca un balaur, cu o îndrăzneală ca nimeni altul până acum. Chiar așa cum mărturisește însăși îngerul ei — satana — care a condus-o și cum zice sf. apostol Pavel în lumina cea mai clară, *oă însuși satana la chip de înger a luminii* (II Corinteni 11,14). Acesta a luat-o de pe pământ pe E. G. White, și-a dus-o în locuri, în cari Dumnezeuul veacului această

[satana] a orbit mințile necredincioșilor, oă să nu le strălucască lumina Evangheliei măririi lui Hristos, cel ce este chipul lui Dumnezeu (II Corinteni 4, 4). Ea a făcut marele păcat strigător la cer, ca și jidanul Ioseph Wolff și William Miller, amestecându-se în planurile și intențiile tainice ale lui Dumnezeu.

Ea este inima și atelierul jidanului Ioseph Wolff. Tot ce s'a putut născoci de diavolul prin agenții săi, s'a intruchipat în sufletul, inima, simțurile, cugetele și pornirile acesteia femei.

Nici o persoană căzută victimă satanei în Noul Testament n'a avut răutatea în inima ei într'un grad atât de înalt ca această femeie. Ea nu numai că a îmbrăcat în haina religioasă cea mai frumoasă posibil doctrina otrăvitoare de suflete a lui Ioseph Wolff și a lui William Miller, ci și susține în mod categoric și absolut, că ei au fost aleși de Dumnezeu să facă lucrarea adventistă.

Dacă a existat vreodată sau există vreo persoană de sex feminin, care să fi sămănat sau să samene cu atâta râvnă și dibăcie otrava sectară adventistă, această sămânță diavoliască, în cea mai mare cantitate posibilă, în sufletele oamenilor, pe aproape întreg pământul, pentru a distruge din temelie Biserica și Statele, apoi acest monstru cu cap de femeie și cu inimă de diavol, E. G. White, este prima între primele răufăcătoare, care a revărsat asupra omenirii puhoie de otrăvuri atât pe teren religios cât și pe cel dinastic.

Această femeie a apărut pe scena lumii sub masca unui miel blând, dar în schimb este o fiară sălbatică. Prin învățăturile ei contrare cu desăvârșire adevărilor sf. Scripturi și sfintei Tradițiuni, pregăte te calea hoardelor comuniste, a balaurului roșu din Rusia și Spania; pentru a face din biserică un morman de fărimituri, — indiscriptibil.

Autoritățile de Stat și Bisericești nu cunosc doctrina adventismului decât într'o foarte mică măsură. Deduc numai că sectarismul este periculos, dar nu știu că din care cauză. De acum însă vor eși la suprafață în coloanele acestei gazete documente din însăși scrierile lor ca și picăturile de ploae una după alta, ca să vadă și să înțeleagă îndeosebi Tribunalul Ilfov și Ministerul Cultelor și Artelor, cum au fost duși în eroare, dând libertate de a se tipări cărți adventiste și de a se predica în deplină libertate aceste învățături cari sunt cu desăvârșire în detrimentul Statului.

După învățatura lor, omul n'are nici o îndatorire și obligație față de Stat, căci după cum scrie E. G. White: *Hristos desfințează toate hotărârile țării lor.* [Cugetări de pe muntele fericirilor, București 1924, pag. 63 II].

E E S E M N U L

Când un dangăt lin de clopot dă semnalul de'nchinare,
Fă-ți o cruce creștinește și te 'ndreaptă pe cărare,
Spre a Domnului lăcașe — parfumate cu tămâie—
Și acolo'n umbra crucii să te speli cu apă vie.

Nu lăsa să-ți intre'n suflet a păcaturilor ceață
Căci încet cu-a lor urgie conștiința ți-o îngheață,
Ci'n smerenie adâncă Domnului în veci te'nchină
Să te spele cu puterea-I de a patimei rugină.

Cu păreri de rău în suflet, în a spovedanei taină,
Să desbraci cu vrednicie a păcaturilor haină
Fă s'alerge dela tine îngâmfarea și cu ura,
Iar de murdării deșarte fă să nu-ți vorbească gura.

Nu lăsa să se'ncuibeze vițiu'n inima-ți plăpândă
Ci spre domnul te 'ndreaptă cu o dragoste arzândă.
El e semnul care-ți spune unde și pe care cale
Să-ți îndrepti cu bunătate faptele vieții tale.

Sufletul tău să nu guste din a desfrânării vrajă,
Ci la Domnu' n rugă cere ca să-ți dea înger de strajă,
Fără el degeaba cauți fericirea'n astă lume
Te vei nimici ca valul unei mări albit de spume.

Ghemuit în umbra crucii în parfumul de tămâie,
Din a Domnului isvoare să te-adăpi cu apă vie.
Să îndrepti a tale fapte pe a binelui cărare
Când un dangăt lin de clopot, dă semnalul de'nchinare.

GOGU B. SÂNTIONEANU

se. Vreau adică să spun că Biserica creștină, a făcut ca pornirea omului de a-și sătura cu ochii podoabele făurite de mâinile sale, să se îndrepte mai ales în spre cinstirea și stăvilirea lui Dumnezeu.

Așa fiind, pe vremuri când credința în Dumnezeu era adânc înfiptă în oameni, — se vedeau pretutindeni în lume înălțându-se case de rugăciune, mărețe și mai mult înfrumusețate, alături de casele de locuit, mărunte și prea puțin împodobite. Dar nu numai pe vremuri, ci și astăzi oripeunde mai este

la putere credința în Dumnezeu, bisericile întrec cu mult casele de locuit, și în bogăție și în înălțime. Căci neîndoiș este că nu se poate socoti drept credincios acela, care în timp ce-și adună aurării și bogății în casa sa, — lasă în părăginire și în neglijare Casele Domnului. Si iarăș nu se poate socoti drept credincios acela, care în timp ce-și acopere trupul său cu mătăsuri și ștofe scumpe, — își uită să poarte grije de odăjdiile preoților și de înfrumusețarea sfintelor icoane. Și spun aceas-ta, pentru că astăzi mai ales as-

tăzi, la fiecă pas vedem, că alături de case de locuit, din ce în ce mai multe și mai împodobite, — se macină și se ruinează Casele Domnului, tot mai puțin adăpostitoare de frumusețe și de podoabă.

Este bine așa?

Negreșit că nu. Căci neîndoiș este că mâinile oamenilor se întindeau mult mai arareori în spre răpire și nedreptate, atunci când în goana după aurării, argintării și pietre prețioase ei nu-și luau gândul dela cinstirea și slăvirea lui Dumnezeu. Vreau cu alte cuvinte să

spun, că mâinile oamenilor erau mult mai puțin pătate de neglijare, atunci când în suflet le răsare puternic imboldul de a-și înfrumuseța, atât nu locuințelor lor, — cât mai ales sfințele case de rugăciune.

Oricum însă, — mai presus de îndoială este, că în lume lucrurile merg rău, merg cu atât mai rău, — cu cât omul dă mai multe dovezi că nu de Dumnezeu, ci de sine și de ale sale vrea el să se lipească cu sufletul.

M. MIHĂILEANU prof.
„Drumuri spre fericire“

Hazuri

DUPĂ COMANDĂ

Stăpâna — Cine ți-a spus dobitoaco, să chemi un veterinar pentru stăpânul tău bolnav?

Servitoarea. — Mă ertați cuconiță, dar nu mi-ați spus d-voastră: Du-te repede la doctor, căci iar s'a îmbolnăvit boul de bărbatu-meu?

RECUNOȘTINȚĂ

— Doctore, am să-ți fiu recunoscător toată vieța.

— Ți-a făcut bine doctoria ce ți-am prescris?

— Da, foarte bine.

— Câte sticle ai luat?

— Eu n'am luat nici una. Dar a luat soacră-mea și nu știu dacă va ajunge ziua de mâine.

LA JUDECATĂ

— De ce vii la judecătorie cu un baston așa de gros?

— Mi s'a spus să viu cu un apărător bun.

LA ȘCOALĂ

Invățătorul. — Ia spune-mi un animal care-ți procură hrană și îmbrăcăminte?

Elevul. — Tata.

LA ÎNCHISOARE

Un deținut se răzvrătește, făcând mare gălăgie.

Directorul. — Dacă nu taci din gură să știi că te dau afară!..

RECREATIE

Mama întreabă pe fată

— Ai învățat lecția de geografie

— Da, mamă.

— Ai înțeles problema de matematică

— Da, mamă.

— Bine, fata mea, îți dau voie să te recreiezi, du-te bate praful din cameră

ANATOMIE

Profesorul — Arătând un os din scheletul corpului omenesc.

— Ionescule, ce este acesta?

Ionescu — Acesta este un os de mort.

DISTRAT

— Domnul Costică este acasă?

— Ah! domnule e mort de eri noapte.

— Atunci, nu-l mai deranja..

JUDECATĂ BUNĂ

— Mă duc să mă joc în grădină.

— Nu te duce că-i frig. Stai și te joacă aici în odaie unde încălzește focul.

— Nu, mămico, mai bine deschide geamul ca să se încălzească și în grădină.

DE TOATE

HĂRTIE VORBITOARE

După descoperirea Americii, locuitorii de acolo credeau că hârtia vorbește când vedeau câte pe un european citind.

Unul dintre europeni a trimis la un prieten al său, pe un negru, cu un coș de smochine, dându-i și o scrisoare pe care s'o predea celui care îi ducea smochinele. Negrul pe drum le-a mâncat jumătate. Ajungând la destinație, europeanul citește scrisoarea, și numără smochinele și-l ia la bătaie pe indian că i-a mâncat atâtea și atâtea smochine. Indianul a înmărmurit de spaimă și de mirare; a negat însă și susținea că hârtia minte și că e martor fals și că el vrea să jure dacă jură și hârtia.

Altădată acest sclav a fost trimis la alt european cu mere. Iar în scrisoare era specificat numărul. Sclavul pe drum iar a mâncat din mere dar acum cu șiretenie. Pune scrisoarea sub o piatră ca să nu-l poată vedea câte mere mănâncă și prin urmare să nu-l poată trăda.

Dar ce mirare pe bietul om când scrisoarea a știut și acum câte mere a mâncat! Negrul când a văzut așa, și-a mărturisit fapta și admirația lui era nespuse de mare pentru hârtia înțeleaptă care știe să vorbească.

CARTE URIAȘĂ

În arhiva senatului din Washington, (America) se află o carte uriașă care nu conține

altceva decât o cerere adresată de orașul Albanii, către senatul de mai sus. Această cerere la formarea căreia s'a lucrat timp de zece ani, se compune din 6 mii de pagini, e tipărită pe cea mai frumoasă hârtie velină și este semnată de 45 mii de semnături. Grosimea cărții este de 1 metru și 20 centimetri, iar greutatea 490 kgr.

BĂTRÂNI

După o recentă statistică a unui învățat, s'a stabilit că în Turcia sunt 6240 de oameni care au trecut peste vârsta de 100 ani. Dintre aceștia sunt 30 care au trecut peste 120 de ani. Cel mai bătrân dintre ei are 157 ani. El e sănătos numai auzul i-a slăbit. O vară a lui este socotită ca cea mai bătrână dintre femei, căci din totalul 6246 de bătrâni, 3985 sunt femei.

POLITISTUL RADIO

Polițiștii din California, fiecare stând la postul lui primește și execută ordinele fără a mai fi nevoie să se prezinte la prefectura de poliție pentru aceasta. Cu ajutorul unui mic aparat de radio ce-l poartă la ciutură prind toate ordinele care sunt emise dela prefectură..

ȘCOALĂ ÎN CARE SE INTRĂ PRIN ACOPERIȘ

Școlarii din Laponia sunt singurii din lume care nu intră în clasele lor pe ușe, ci prin acoperiș.

O inițiativă cu răsunet

De curând a luat ființă în Capitală primul institut de documentare organizat după modelul institutelor similare din Occident și America. Inițiativa aceasta a stârnit un viu interes nu numai în cercurile oficiale, cărurărești, industriale și comerciale din Capitală și provincie, dar și în rândurile tuturor cetățenilor dornici de a avea o informație rapidă și precisă asupra chestiunilor cari îi preocupă. Mulți cetățeni având nevoie de-a afla date de concursuri, examene, licitații, dispozițiuni și regulamente oficiale, prețurile unor produse, sursele de procurare ale anumitor articole, modul de preparare al anumitor produse chimice sau alimentare, date statistice, bibliografice sau alte documentări mai ample asupra unor chestiuni științifice, economice, tehnice, etc., — nu au azi posibilitatea să-și procure aceste informații decât cu cheltuială mare de bani, efort și timp. Neștiind unde, când și cum să se adreseze pentru lămurirea lor, bat fără folos la toate ușile sau renunță din capul locului la documentarea lor, având în ambele cazuri mari și grave neajunsuri. Este evident că institutul de documentare „TOT” nu este un birou de intervenții pela autorități, un cabinet medical sau un birou advocațional și de notariat.

În cadrul acestui institut funcționează și o secție de traduceri pentru scrisori, acte și lucrări din și în următoarele limbi: franceză, germană, engleză, italiană, rusă, maghiară, spaniolă, olandeză și poloneză.

Oameni de știință, cu titluri academice, având acces la toate bibliotecile și instituțiile științifice din Capitală, pot procura atât publicului, cât și demnitarilor informațiile și documentarea exactă și completă asupra chestiunilor cari formează preocuparea lor. Chestiunile cari nu pot găsi răspunsul prin cercetarea surselor de documentare din țară, își găsesc soluția cu ajutorul câtorva sute de institute de documentare din străinătate, cu care institutul românesc s'a află în strânse legături.

Taxa unei informații din orice domeniu este de 50 lei, sumă care urmează să fie trimisă prin mandat postal, cont CEC 1243, sau pur și simplu, în mărci poștale pe adresa institutului. Pentru documentări mai ample și studii complete onorariul se fixează dela caz la caz. Institutul e condus de d-nii: Th. Iorga și Em. Samoilă.

Adresa Institutului de documentare „TOT” este: București I. str. Sf. Constantin 24, telefon 3.16 15 cont CEC 1243, căsuța poștală 126.

Locuințele sunt infundate în pământ până la acoperiș din cauza frigului puternic care domnește tot timpul anului în aceste regiuni de Nord ale Norvegiei. Pământul ține mai cald decât aerul înghețat.

CEL MAI BOGAT OM DIN LUME

Omul cel mai bogat din lume se află în Anglia. El se numește Bute, marchiz ce se trage dintr'o familie veche. Mai zilele trecute acest bogătaș a vândut unui sindicat, locuri și clădiri în schimbul frumoasei sume de 20 miliarde lei. Tot ce a vândut pe aceasta sumă este numai o parte din domeniile și imobilele pe care le posedă. El mai are încă 6 castele, mine de cărbuni în Scoția și în țara Galilor. Intinse domenii înprăștiate prin întreaga Anglie, mai multe palate la Londra și numeroase terenuri în Maroc.

Așa că, deși miliardarii americani trec drept oamenii cei mai bogați din lume, recordul e deținut de către englezul marchiz de Bute.

MESERIE NOUĂ

În Franța, în urma lipsei de lucru, o mulțime de oameni au adoptat o meserie nouă numită „Plimbători de câini.” Pentru suma de doi franci pe zi plimbă câinii domnilor pe străzile orașului, ca prin mișcare și aer curat d-l câine „Azor” „Fifi” sau „Hector” să-și poată menține sănătatea. Iată unde duce șomajul.

POȘTA GAZETEI

Am primit și chitam cu mulțumire următoarele abonamente sosite p na la 3 Iunie 1938.

Din Cluj, câte 100 Lei: *Budișan Victoria și Butean Cornel.*

Din Provincie: *Sălăgean-Bucium 100 Lei. Gh Spineanu-Răvăsul 125 Lei. Romul Gismașiu-Brăila 200 Lei.*

Elena Prie — Cluj 200 lei, Crișan Sîmion—Cluj 100 Lei

Iulju Mureșan-Borșa Lei 125

Popescu Silivestru—Straja. Din lipsă de spațiu rândurile D-voastră nu au putut fi publicate în acest număr.

AVIZ

On. cititori din Cluj ai gazetei noastre, cari sunt în restanță cu abonamentul, sunt rugați să plătească încasatorului nostru Ioan Florea, care se va prezenta la stimați noștri abonați în acest scop.

Spre justificare, încasatorul va avea autorizație cu fotografie, eliberată de direcțiunea gazetei „Vieța Creștină”.

Abonamentele încasate se vor publica în primul număr după încasare.

Citiți plătiți și răspândiți
„VIEȚA CREȘTINĂ”